

III.

*Em lộng lẫy đời cũng chia son phấn
Nên môi cười khoe miệng vết hằn đau
Sông với biển mang nhau tìm vô tận
Ta và em đi mãi chẳng về đâu
(thơ Trần Nghi Hoàng)*

Dalat, thứ Bảy ngày 2/11/1974

Chị Hải đến sớm, báo rằng người đàn bà từ Nha Trang lên chiều hôm qua, muốn gặp anh. Nỗi thất vọng lạ kỳ lan nhanh trong tim, nên lúc anh đã rời nhà, tôi uống nguyên một vỉ thuốc ngủ sau khi viết cho anh ít chữ: *“Em xin lỗi đã yếu đuối quá nên mới lại phải dùng thuốc ngủ. Cái thói quen tệ hại của biết bao năm đâu để gì tan biến trong chốc lát. Yêu em, anh nên hiểu và tha thứ để giúp em sửa đổi là hơn.”*

Anh trở về lúc nào tôi cũng chẳng hay, chừng tỉnh giấc nửa đêm, thấy anh vẫn còn ngồi nơi bàn viết, điệu suy tư buồn bã. Ý thức được những gì vừa xảy, tôi vô cùng hối hận, càng nhiều hơn khi nghe anh nói:

“Cả một đêm anh lo lắng theo em. Em đã hứa cùng anh bao nhiêu lần mà vẫn cứ uống thuốc ngủ. Hình như em chỉ thích làm những gì khiến cho anh đau đớn?”

Vội vẻ thật bức dọc, anh tiếp:

“Em có biết rằng bà ấy đem cái hôn thú lên đòi kiện anh ra tòa không? Anh phải ở lại dùng cơm và dụ ngọt thì bà ấy mới để yên. Về đây lại thấy em thế này, anh thất vọng quá.”

Rồi bằng tất cả những chán chường không giấu diếm, anh nói lên hết mọi phiền não riêng gây ra từ những viên thuốc ngủ của tôi.

□

Dalat, Chủ nhật ngày 3/11/1974

Người đàn bà trở về Nha Trang, đem theo 20.000 đồng lương vừa lãnh ở Duy Tân nên trong túi chúng tôi chẳng còn bao nhiêu tiền. Anh lại trở chứng sốt rét do trận mưa hai ngày trước, nằm sốt li bì, trong khi tôi bất lực chẳng biết phải làm sao. Nấu nồi cháo thịt thì anh chỉ húp miếng nước. *Lần thứ nhất, tôi nhận biết, anh đúng là một con bệnh rất khó tính!*

Buổi chiều, trận cãi vã đầu tiên xảy ra chỉ vì sự khó tính của anh, để rồi trong cơn yếu mệt và giận dữ, anh đã muốn thu xếp đi nằm nhà thương, miệng thốt ra những lời ghen ngào như khóc:

“Em tàn nhẫn lắm, đợi anh đau yếu thế này để cố tình hành hạ anh. Đây, nhà của em, anh trả lại, anh đi vào bệnh viện, em đừng lo gì cho anh nữa.”

(Và anh ứa nước mắt).

Tôi cố làm dịu cơn giận của anh, *nhưng từ khi ấy, mầm mống chán nản nhen nhúm trong tim, nghe thất vọng phần nào khi đối diện với sự hung hãn của anh chiều nay.*

□

Dalat, thứ Hai ngày 4/11/1974

Anh sốt mê man vì cơn rét hành và tôi chẳng biết làm gì cho anh cả. Lòng càng thêm chán nản khi anh chối từ mọi săn sóc để tôi phải tự nhận, mình quả là đứa không thành thạo và kiên nhẫn trong khoa điều dưỡng.

Buổi tối đẹp trời, trong lúc anh nằm ở nhà thì tôi trốn ra quán *café* Tao Đàn ít phút để đưa quà sinh nhật cho Thanh. Phố đêm tấp nập, tôi mặc cái áo choàng đẹp nên được rất nhiều người nhìn ngắm. Lần thứ nhất kể từ khi yêu anh, tôi mang trong lòng nỗi thích thú lạ kỳ khi nghĩ rằng mình đang thoát khỏi số lông ít lúc để quay trở về khung trời tự do cũ... Một điều kỳ lạ khác là tôi đã không nghe áy náy theo anh đang bệnh ở nhà, mà vang vang trong hồn chỉ là nỗi vui quá đản khi một mình giáp mặt phố phường đêm nay.

□

Dalat, thứ Ba ngày 5/11/1974

Anh thật đúng là một con bệnh khó tính. Cái bản chất dịu dàng hằng ngày như biển dâu mát; thế vào đó là sự vô cùng khó chịu. Khoẻ mạnh, anh vui vẻ đáng yêu bao nhiêu thì khi đau yếu, anh nhăn nhó đáng ghét bấy nhiêu. Tôi lặng im suốt ngày, nghĩ mình không phải là người y tá có tài đối với các con bệnh hung dữ.

Đêm nay, chúng sốt rét trở nặng hơn, nửa khuya anh bỗng nói:

“Ngày mai em nên đưa anh vào nhà thương.”

Tôi hốt hoảng, cứ nghĩ rằng anh sắp chết, nên muốn vượt giới nghiêm đến cầu cứu anh Dần, một người bạn cũ của anh. Hỏi xin điều này thì anh khăng khăng ngăn cản bằng những lời tàn nhẫn và thái độ cáu bẳn vô lý.

Phải viết rằng, *thật tâm tôi thất vọng.*

Lúc gần sáng tỉnh giấc, anh bỗng nắm tay tôi kéo về phía mình, nói nhỏ:

“Anh xin lỗi em! Làm vợ anh thật khổ! Chưa chi đã phải lo lắng cho chồng đau ốm.”

Có lúc, tôi không thể hiểu nổi con người anh!

□